

RASKOMPENDIUM**AUSTRALISK TERRIER**

Av Aussieklubben genom Carin Sandahl för Domarkonferensen 2011.

Grupp 3

FCI-nummer 8

FCI-standard 1995-02-14; engelska

SKKs Standardkommitté 1996-01-10

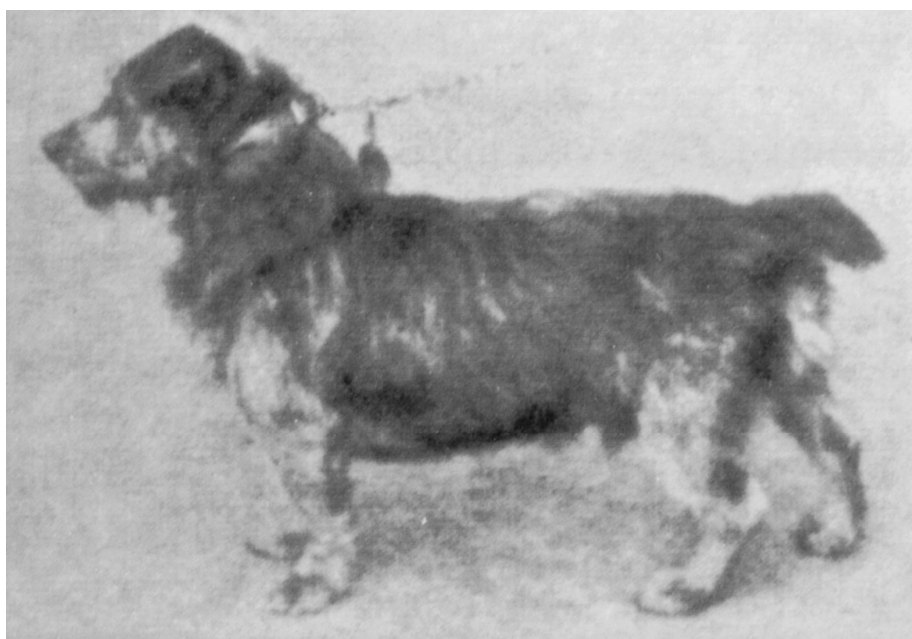
Lite historik

Den Australiska terrierns historia antas börja under kolonisationen i början av 1800-talet då emigranter från England och Skottland kom till Australien. Det var inte bara människor som anlände med båtarna utan de hade även med sig husdjur och däribland små hundar. Bland annat skotska eller "högländska" hundar togs med till Tasmanien och torde utgöra en av de stora grundstenarna till dagens aussie.

Det var tuffa förhållanden för både människor och djur och man behövde en hund som var billig att hålla (liten), orädd, stark och uthållig. Intelligent nog att lösa problem på egen hand, kunna anpassa sig till olika förhållanden och göra alla de jobb som förväntades av den. Hålla rent från ormar och råttor på gårdar och i gruvor, varna om främlingar närmade sig (det var osäkra tider), valla får och till och med boskap, leka med barnen osv.

Inte att undra på alltså att aussien är en liten tuffing. Den är livlig och aktiv, älskar sin familj och vill alltid vara i centrum och ha koll på vad som händer. Den är lyhörd och lättlärd och håller hållre koll på sin familj än drar iväg på egna utflykter.

1872 visades i Australien den första hunden på utställning, den hade dock ännu ej fått sitt nuvarande namn. Den första rasstandarden skrevs 1887 och den har sedermera kompletterats och blivit mer detaljrik.

Championhane från 1907. Observera att både hängöron och ståndöron var tillåtna i början.

En vinstrik tik från 1960-talet

Foto Markus Walldén

En blue/tan hund från idag.

Foto Markus Walldén

En röd hund från idag

Rasstandard med kommentarer

Helhetsintryck

Den australiska terriern skall vara alert, aktiv, sund och robust med utpräglad terrierkaraktär. Den otrimmade, sträva pälsen bildar runt halsen en tydligt framträdande krage. Kragen skall sträcka sig till bröstbenet. Det långa kraftfulla huvudet hjälper till att framhäva det robusta och kärva utseendet.

Kommentar:

Intrycket bör vara en robust liten strävvhårig terrier, ganska låg till marken, kroppen lång i förhållande till höjden, smidigt byggd för stor hastighet, kapabel att hoppa i luften och snurra runt sin egen längd för att undkomma baggarnas horn och ormarnas gift. Den bör inte vara alltför kraftig, men hård, seg och uthållig.

Bra helhet och proportioner – bortsett från svansen som är för hårt ringlad.

Huvud

Huvudet skall vara långt.

Skallen skall vara flat, måttligt bred, väl utfylld mellan ögonen.

Stopet skall vara tydligt, men inte djupt.

Nostryffelns skall vara svart, medelstor och den läderartade huden skall nå upp över nosryggen.

Nospartiet skall vara starkt och kraftfullt. Det skall vara av samma längd som skallen och får inte vara urgröpt under ögonen.

Läpparna skall vara strama och svartpigmenterade.

Kommentar: Huvudets ska vara välbalanserat i förhållande till kroppen. Både uppifrån och från sidan liknar det en trubbig kil. Det bör inte vara grovt över kindbenen. Det ska visa kvalité utan att offra bitförmågan. Den ska kunna hugga fort och inte ge efter.

Övre käken bör passa tätt in över underkäken och hakan bör vara stark. En kort svag käke är ett allvarligt fel.

Nosen bör vara svart. Hos de blekfärgade blue and tans kan pigmenteringen vara försvagad. Uttrycket ska vara "hardbitten" och får inte vara för mild.

Ögon	Ögonen skall vara små, ovala, med intensivt uttryck. De skall vara mörkbruna, väl åtskilda och får inte vara framträdande.
------	--

Kommentar: Uttrycket är av stor betydelse. Det bör vara sömnigt-drömmande vid vila, men uppmärksamt, piggt och intensivt när hunden är igång. Detta varierande uttryck är nyckeln till den verkliga karaktären hos den australiska terriern. De ska vara vaksamma vid fara och döda skadedjuren, de är milda och behagliga mot dem de tycker om. De är mästare i att anpassa sinnesstämningen efter rådande förhållanden.

Öron	Öronen skall vara små, uppstående och spetsiga, välburna och måttligt brett ansatta. De skall vara fria från långt hår. Öronen skall avspegla hundens sinnelag (gäller inte valpar under sex månaders ålder).
------	---

*Kommentar: Idealet är, att öronen bildar basen och nosen toppen på en likbent triangel, där linjerna på två av benen går genom den inre ögonvrån. Öron som är för högt placerade och sluter samman, ger ett otypiskt uttryck.
En aussie visar sin välvilja och lycka med att lägga öronen bakåt och detta får ej förväxlas med rädsla, skygghet eller aggressivitet.*

Bett	Käkarna skall vara starka och välutvecklade med stora jämnt placerade tänder som sluter i ett saxbett. Nospartiets längd och styrka är väsentliga för att ge kraftfullhet åt käkpartiet.
------	--

Kommentar: Ett korrekt saxbett är viktigare än enstaka premolarbortfall. Tandstatusen har förbättrats på senare år, men är fortfarande en sak som fordrar övervakning.

Markus Walldén

Foto Elisabet Odén

Foto Anna Nurmio

Tikhuvud med bra proportioner och uttryck.

Foto Marjo Ahola

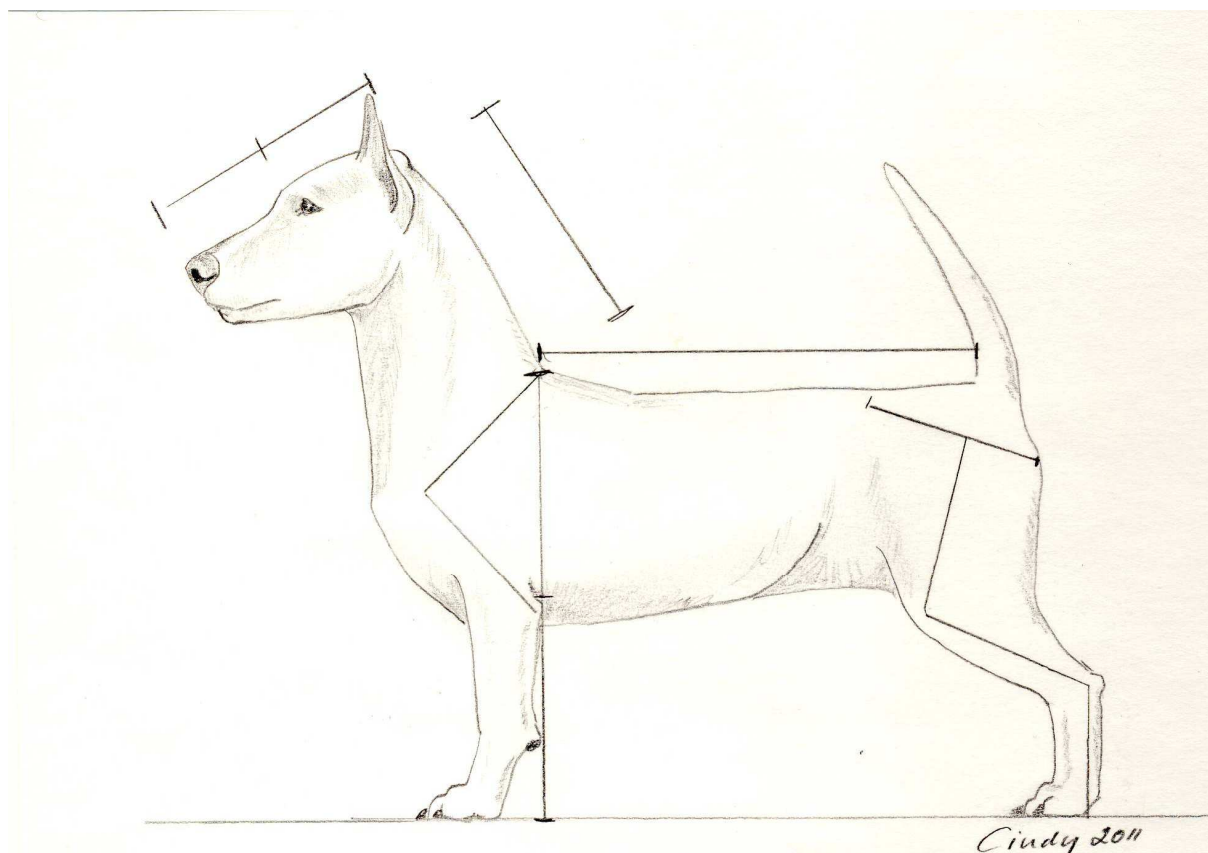
13-årig hane med små mandelformade ögon och det eftertraktade förlängda noslädret.

Hals	Halsen skall ha god längd, vara lätt välvd, stark och mjukt övergå i väl tillbakalagda skuldror.
------	--

Kommentar: Halsen bör vara lång (i proportion till kroppen), vackert böjd, kraftig och muskulös, men ändå visa elegans..

Kropp	Kroppen skall vara lång i förhållande till höjden och robust byggd. Rygglinjen skall vara plan. Ländpartiet skall vara starkt och djupt. Korset skall vara medellångt, väl utvecklat och endast något sluttande. Bröstkorgen skall vara måttligt djup och bred med välutvecklade revben.
-------	--

Kommentar: Kroppen bör vara välbalanserad och hundens hela längd skall från bröstspets till sittbensknöl vara 1,5 ggr höjden. Detta ger det eftersträvade intrycket att hunden är lång i förhållande till höjden. Med robust menas en hund med solid kraftig kropp och med lågställd menas att kropps djupet ska vara lite mer än halva den totala höjden. När längden på benen är mer än halva den totala höjden anses hunden som högställd. Bröstkorgen skall vara lång. Länden kort och muskulös, med gott om bredd i bäckenet, så att vikten av kroppen bärs upp utan för mycket anspänning på benen. Om hunden är för grov och tung över bakpartiet förlorar den sin smidighet.

Viktiga måttangivelser: Huvudets längd bör överensstämja med halsens längd, som bör vara något längre än halva ryggen.

Framställ

Förbröstat skall vara väl utvecklat med tämligen djupa bringor.

Frambenen skall vara absolut raka och parallella sedda framifrån och ha god benstomme.

Skulderbladen skall vara något snedställda.

Mellanhanden skall vara stark och lodrät.

Framtassarna skall vara små, runda, kompakta med kraftiga trampdynor. Tårna skall vara slutna och något välvda. Tassarna får varken vara utåt- eller inåtvända. Klorna skall vara starka, svarta eller mörka.

Bakställ

Bakstället skall vara brett men måttligt långt. Sedda bakifrån skall bakbenen vara parallella från haslederna till tassarna och varken för tätt eller för brett ställda.

Låren skall vara muskulösa.

Knälederna skall vara välvinklade.

Hasorna skall vara korta och välvinklade.

Baktassar; se framtassar

Kommentar: Skulderbladen bör vara långa och fina i spetsarna, väl tillbakalagda med endast lite utrymme mellan spetsarna vid manken. Längden av överarmen motsvarar längden på skulderbladet.

Frambenen bör vara tillräckligt långa för att ge god verksamhetsförmåga. Benstommen bör vara hård, rund och substansfull – aldrig grov – ned till handlederna, som ska vara mycket böjliga och starka med sega bindsenor. Utan styrka och böjlighet i handleden, kan han inte hoppa i luften och snurra runt sin egen längd. Avståndet från handleden till tassarna är större än hos de flesta terrierraserna.

För korrekt balans och vinkel i bakpartiet skall även lårbenets och underbenets längd överensstämja. Hasen skall vara kort, dock ej så kort som hos övriga lågbenta terrierraserna.

Baktassarna bör vara något mindre än framtassarna. Tårna väl knutna med en tydlig båge till varje tå. Trampdynorna tjocka och

välmodrasserade med segt svart skinn. Hunden bör kunna stå ordentligt på baktassarna.

Hög handlov

Foto Markus Walldén

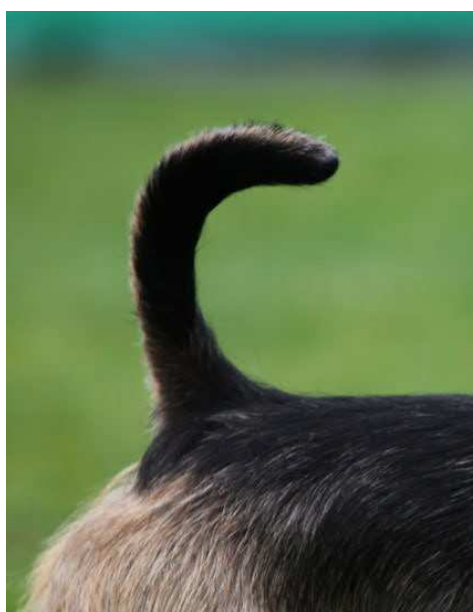

Foto Markus Walldén

Svans Svansen skall vara högt ansatt och välburen men inte bäras över ryggen.

Kommentar: Svansen bör vara kraftig, tjock, högt ansatt och bäras glatt, men ska inte ringla sig över ryggen.

Två utmärkta svansar

Foto Markus Walldén

Rörelser Rörelserna skall vara fria, spänstiga och kraftfulla. Sedda framifrån skall frambenen röra sig fritt utan slapphet i skuldror, armbågar eller handleder. Bakbenen skall röra sig fritt i såväl knä- som hasleder och ha kraftigt påskjut. Sedda bakifrån skall hasorna röra sig parallellt, varken för tätt eller för brett.

Kommentar: Sett från sidan rör sig benen med markvinnande steg. Det idealiska är att bakbens tassar skall möta marken i samma spår som frambenens tassar lämnat. Överlinjen ska vara rak och fast i rörelse.

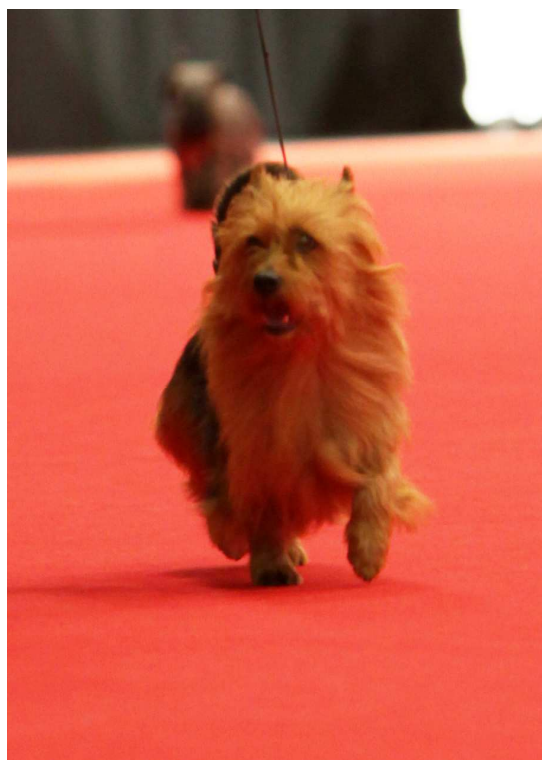

Foto Markus Walldén

Päls	Pälsen på kroppen skall bestå av tätt, hårt, rakt täckhår – ungefär 6 cm långt – och kort, mjuk underull. Skallen skall vara täckt av mjukt, silkigt hår som bildar en tofs på hjässan. Nospartiet och nedre delen av benen samt tassarna skall vara fria från långt hår, dock skall frambenens baksidor vara lätt behårade (fanor) ända ner till handleden.
------	--

*Kommentar:Hjässhåret är en av rasens karakteristiska drag. Det är begränsat till området ovanför ögonen och kindbenen till nackknölen – och får inte falla ner över ögonen.
Det skall finnas en utpräglad krage runt halsen. Hårbeklädnaden bör vara mycket längre här och hård så att kragen står ut som ett skydd mot bett av ormar och andra skadedjur.
Svansen fri från långt hår.
Pälsen skall inte ligga platt och slätt mot kroppen, utan vara ganska öppen för att isolera mot varierande temperaturer, vilket inte en mjuk, ullig eller lockig päls gör.*

Färg

a) Blå, stålblå eller mörkt gråblå, med djup gulröd tan-färg (inte sandfärgad) i ansikte, på öron, kroppens undersida, nedre delen av benen och tassarna samt omkring anus (undantaget valpar).

Färgen skall vara så djup och klart avgränsad som möjligt. Sotighet är inte önskvärd. Tofsen på hjässan (top-knot) skall vara blå, silver eller i en ljusare ton än färgen i övrigt på huvudet.

b) Enfärgat röd eller rent sandfärgad. Sotighet eller mörka skuggningar är inte önskvärdt. Tofsen på hjässan i ljusare nyans är tillåten.

Vita tecken på bröst och tassor betraktas som fel.

Kommentar:I fråga om blue and tan, bör kroppens färg vara antingen blå-svart, d.v.s. varje hårstrå är ljusblått vid roten och övergår i svart vid spetsen, eller silverstål, vilket innebär att varje hårstrå har omväxlande svarta och silvermarkeringar i agouti-mönster. En helt svart kroppsfärg är inte önskvärd, liksom alltigenom bleka blå pälsar.

Det gul-bruna mönstret får inte krypa för högt upp på skuldrorna. På bakbenen sträcker den sig upp till knälederna och mattas av på låret. På huvudet täcker det nosen och sträcker sig till kinderna, men bör inte sträcka ut sig bakom öronen bort till halsen.

Önskvärdt är en mörkblå eller svart fläck, så kallat tumavtryck, i tinningen mellan öga och öra.

Hjässhåret kan vara blekt silver, duvblått eller vetefärgat. Helt gul-brunt huvud är inte typiskt och förstör det äkta aussie-uttrycket.

Hos de röda och de sandfärgade bör kroppens färg vara ren, utan inslag av sotighet, mörka skuggningar eller svarta hår. Hjässhåret i dessa färger bör vara ljusare eller silver, men att få det sådant är ganska svårt.

I ALLA färger är mörk pigmentering av nos, ögonkanter och trampdynor av största betydelse. Klorna hos de blue/tan färgade bör vara svarta och hos de röda så mörka som möjligt.

En utmärkt blue/tan färg med idealisk utbredning av de tanfärgade områdena.

Exempel på en ljusare blå färg.

Storlek	Önskvärd mankhöjd: hanhundar tikar	ca 25 cm något lägre
	Önskvärd vikt: hanhundar tikar	ca 6,5 kg något mindre

Kommentar: Det är vanligt att aussien är större än den i standarden angivna mankhöjden, vilket är något att observera. Storleken är dock inte det viktigaste. Det är helheten med balans, de rätta proportionerna och temperamentet som bör vara avgörande vid bedömningen.

ATT DÖMA AUSTRALISK TERRIER

I sin bok "The Australian Terrier and the Silky Terrier" skrev Fred Wheatland, Australien, bland annat nedanstående. Det är visserligen några år sedan, men grundsynen på hur en aussie ska se ut och vara gäller fortfarande.

Många års idoga ansträngningar har resulterat i framtagandet av en idealisk terrier för att passa australiska förhållanden. En raggig, orädd och oförfärad varelse både inne och utomhus.

De vanligast förekommande felen är avsaknaden av korrekta proportioner (dålig balans i kroppen), färgvariationer, mjuka pälsar, ett för klen utseende och för lätta hundar. Dåliga fronter dominerade under ganska lång tid, men numera verkar detta vara ett undantag. Uppfödare har gjort ett storartat jobb med att eliminera detta fel. För mycket massa får inte tolereras, men en överförfining av hunden kan leda till att rasen förlorar sitt största karaktärsdrag – den robusta kärvheten – som gör att den alltid ser ut att vara alert och redo för allt. Fortfarande kan man se ett fåtal hundar som inte alls följer standarden. Vi får inte låta oss influeras av de enstaka individer som envist fortsätter att föda upp denna typ av hund. Alla hundar av fel typ bör bestraffas hårt. Vi får inte glömma att det finns enstaka hundar som tenderar att ge avkomma av oönskad kvalitet – dessa borde sållas ut, och aldrig användas i avel. Det största flertalet är idag av den önskvärda typen.

Helhetsintrycket, formen, storleken, massan och konditionen bör ses med speciell eftertanke och särskilt vad gäller deras inbördes förhållande.

Det är önskvärt med en välbalanserad hund av korrekt storlek och vikt, men en tendens att vara aningen för stor bör inte tas för allvarligt. Skulle det däremot finnas tendens till litenhet, så är det ett allvarligt problem. Det är lättare att avla ned storleken än det motsatta. En liten avelshund är inte någon tillgång.

Huvud: Huvudet förlorar all typ och karaktär om det inte har välbalanserade proportioner. Det måste ses i profil om man riktigt skall kunna få hela bilden av typen och stopet. Bredden på skallen och utfyllnaden mellan ögonen kan bäst bedömas ovan och framifrån. Ett för dåligt stop ger hunden en helt annorlunda karaktär. Ett snipigt nosparti får en bra skalle att se för grov ut. En vek underkäke samt avsaknad av haka gör att nospartiet verkar sakna substans.

Underskatta aldrig vikten av ett välbalanserat huvud. Utan det kan du aldrig få det rätta uttrycket.

Ögon: Under inga som helst omständigheter får runda ögon godkännas, för de är helt främmande för rasen. De måste vara små, och genom att vara det, får de ett intensivare uttryck. De måste sitta brett isär, annars blir uttrycket vekt och elakt. Ljusa ögon ger intryck av att sakna karaktär. Ögonen måste vara mörka.

Öron: De ska vara små och spetsiga, samt placerade inte för långt isär (måttligt), för att framhäva det intensiva och alerta utseendet. Stora öron ser klumpigt ut och gör hela huvudet obalanserat.

Nosparti: Inget annat än svart nos duger, med läderhud som fortsätter upp på nosryggen. Se till att det finns styrka i underkäken, annars kan den aldrig vara kraftfull och effektiv. Läpparna svarta och strama. Jämna tänder med de övre framtänderna tätt över de undre. Detta är viktigt, allt annat är en svår defekt.

Kropp: Se upp för den korta, stubbige kroppen, för den följs vanligen av en begränsad längd på nacken, ganska raka skuldror och styltig gång. Tillräckligt djup och bredd i bröstkorgen är viktigt för en god hjärt- och lungkapacitet. En rak rygglinje med starka länder är viktigt. Se till att nacken är tillräckligt lång med en krage som sträcker sig ända ned till bröstbenet. Detta är ett måste för rasen, och alldeles för många hundar utan synlig krage får pris.

Front: Om nacken har bra längd är den nästan alltid fint välvd, och skuldran är väl lagd. Acceptera inte tunn benstomme i frambenen, för om stommen är tunn är muskulaturen väldigt sällan kraftig.

Bakben: Detsamma gäller här som för frambenen – benstommen måste vara bra. Om den är det så är det antagligen inga problem med knävinkel eller styrka i lår och bakdel. Benen måste vara parallella.

Svans: Kuperas till en passande längd för att balansera kroppen, vanligtvis 2/5 av den totala längden. Det är viktigt att den är högt ansatt. En glad svans ska inte uppmuntras. OBS! För svenska förhållanden gäller kuperingsförbud, och för stor vikt bör inte läggas vid den okuperade svansens utseende.

Tassar: Om de är små med tjocka trampdynor, kommer du att finna att tårna är väl knutna och lagom välvda. Klorna ska vara mörka och tassarna ska vara riktade rakt framåt. Stora tassar är vanligt tillsammans med mjuka mellanhänder och ger dåliga frambensrörelser.

Päls: Pälsen är dubbel. Underullen är kort och mjuk. Täckhåren är sträva och täta. En pälslängd över 6 cm är inte önskvärd, för då kryper det gärna in mjukhet, och när det gäller Australisk terrier är detta tabu. En mjuk silkig hårtofs på hjässan är ett måste. Inget långt hår nedanför handlov och hasor eller på fötterna.

Färg: Standarden definierar klart att färgen stålblå eller mörkt gråblå är mest önskvärt. Topknoten bör vara av en ljusare nyans än huvudfärgen. Tillåt inte tanfärgen att krypa upp över skuldran eller genom kroppsfärgen. När standarden säger tanfärg, så är det bättre ju varmare och djupare färgen är. (Se upp för fusk, det är en gammal metod och ska inte tolereras).

När det gäller sandfärgade och röda skall de vara klara och rena. Slå ned på all sotighet och mörka schatteringar. Topknoten får vara en nyans ljusare än kroppsfärgen.

Höjd och vikt: Dessa är klart definierade. Den önskvärda vikten är ca 6 kilo. En hund som väger 4,5-5 kilo kan inte vara av samma storlek som en som väger 6 kilo, den skulle tappa

sina proportioner och sakna massa eller storlek. Detsamma gäller höjden, där den mest önskvärda höjden är ca 25 cm. En 20 cm hög hund kan inte väga lika mycket, eftersom den då skulle ha fel balans genom att vara för klumpig. Försök att hålla standardvikten. Alltför många små hundar får utmärkelser.

Rörelser: För att få en fri, kraftfull och spänstig gång måste kroppsbyggnaden och muskel uppbyggnaden vara korrekta, och om de är det så ska det inte vara något problem med att hunden rör sig korrekt.

Finns det något fel på rörelserna så leta efter fel i kroppsstrukturen, eftersom hunden måste vara i obalans någonstans om den rör sig fel. Blanda inte ihop felaktiga rörelser med hälta.

Fel: Man skulle kunna göra en lång lista om man gick in på alla detaljer. Detta skulle inte vara till någon fördel för rasen, utan kan istället förleda vissa människor att bli för petiga.

Jag skulle vilja säga att dom viktigaste felen är: Vita fläckar på fötter och bröst. Köttfärgad nos. Mjuk, ullig eller vågig päls. Mjuka öron (på vuxna). Dålig färg. Osundhet. Ljusa ögon. För lätta hundar.

Sammanfattning: När du finner fel hos en hund, bli då inte alltför hård i din bedömning, för den perfekta hunden har ännu inte blivit född. Det spelar ingen roll hur perfekt en hund verkar vara, det finns alltid någonting som du skulle föredra var lite annorlunda. Dela upp den ofördelaktiga kritiken i två sektioner:

1. Fel. Det som du anser vara ärftligt eller av permanent natur, och troligtvis kan ärvas vidare till avkomman. Dessa skall behandlas med stränghet.
2. Defekter. Det som du anser vara endast temporärt eller endast förekommer hos en enskild hund och som troligtvis inte ärvs vidare. Sådana fall kan ses med visst överseende.

När man bedömer en hund, så är det den enklaste saken i världen att hitta fel på den, om man nu skulle vilja det. Kanske för att rättfärdiga sitt beslut att inte sätta upp den hunden. Får jag föreslå att du glömmer det här tankesättet när du dömer, och istället utgår från en annan synvinkel.

Leta efter de bra sakerna hos dina hundar och låt dem vinna för sina fördelar och inte förlora på grund av sina fel.